



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 15. De rabie, quâ ipsam dæmon incepit persequi, transfigurando se
propterea diversimodè, ac de gratijs, quas ipsi Deus, & Angeli ejus
præstabant, ut illam tuerentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

riam, & eorum bonum. Quia hæc omnia conveniunt meæ Omnipotentiae, & suavi ac Divinae dispositioni, nec non meo desiderio, quod habeo, ut illorum preces audiam.

✠✠✠

CAPUT XV.

De rabie, quâ ipsam dæmon incepit persequi transfigurando se propterea diversimodè, ac de gratijs quas ipsi DEUS & Angeli ejus præstabant, ut illam tuerentur.

Quando diabolus vidit magnas gratias, & solatia, quibus DEUS hanc suam famulam cumulabat, præsertim dando ipsi illam subscriptionem in vacua charta, ut est invidus, & malitiosus, concepit adversus ipsam ingentem rabiem, optando illam persequi, tentare, & excruciare omnibus modis, quibus, DEO permittente, posset. In initijs illi Divina Majestas quam minimum permittebat, paulatim tamen indulgebat amplius, ac tandem tam amplam ipsi dedit facultatem, ut eam redigeret in terribiles angustias, quæ duraverunt multis annis. Specialius verò illam angebat, post susceptam quampiam extraordinariam gratiam à DEO, aut prestitum aliquid ab ipsa, in bonum proximorum, vel in solennioribus Festis, tamen si illa initio plerumq. aggredere- tur tempore orationis, & collectionis, ut ipsa turbaret, aut deciperet, vel efficeret ne conversaretur, ageretque cum DEO familiariter, id quod illa maximè optabat, & cujus communicationis impedimentum præcipue sentiebat: sed, per Divinam misericordiam, vincebat omnes tentationes, quia statim recurrebat ad DEUM, postulando ab illo lumen; unde postquam multa cum Divina Majestate contulisset de quodam negotio, quod ipsi committebat, vidit dæmonem intrãdentes loquentem, ita tamen, ut illum non intelligeret, sed Angelus ejus Custos illi aperuit, quòd diceret: Ista maledicta, quam in hoc toto negotio nunquam potui decipere, quia statim recurrit ad suum DEUM, seque illi affigit. Horum omnium referentur suis locis diversa exempla, nunc tantum comme-

morabimus varias technas, quas moliebat ut ad illam excruciamdam.

§. I.

Primâ vice, inquit, mihi apparuit in specie Æthiopsis, qui pedes habebat ferinos, & brachia subtilia instar asini, ac multa parva cornua in capite, & longam caudam, pertingentem usque ad terram: erat autem tanta ipsius feritas, ut convertendo me ad Dominum, cum magno illi timore dixerim; Fac mecum, per tuam bonitatem, quidquid volueris, tibi que visum fuerit, modò me non videam, vel uno momento coram hoc hoste; & miserebat me illorum infeliciam, qui propter aliquâ miserabilem delectationem fiunt mancipia & focij dæmonum, in tormentis totâ æternitate duraturis.

Aliàs illum vidi gesticulantem, atque contorquentem corpus & caput cornutum, quod trans mittebat per pectus, & exercebat in dorso, ac deinde suo loco reponere, rursùmque per dorsum unâ cum medio corpore protrudebat, & exponebat iteratò per pectus, restituebatque omnia priori loco. Tum illud inflectebat ad unum latus, & exerebat in altero, unde etiam ad suum locum revertebatur. Hac ratione mille alios edebat fædos gestus, seque variè transformabat, & cum ego vehementer obstupescerem, videns hæc ab illo fieri, dixit mihi: Sicut vides à me intorqueri istud corpus & caput, & transponi atque exeri in tot partibus, ut vix possis intelligere, aut scire, quid agant. Alio die mihi similiter comparuit, sed totus defædatus nigris ac albis maculis, ex ore verò

K 3

ipfius

ipſius prodibat quaſi quædam nebula, quæ ſe interponebat inter me ac ſanctum, cum quo tunc agebam, ita ut mihi impediret illius conſpectum: conabatur enim efficere, ut non intelligerem, quod mihi dicebat, & per intervalla effutiebatur, quasdam horrendas blaſphemias, quibus me vehementer affligebatur, propter quam afflictionem dixi ad Dominum: Mi Domine, vide iſtum infelicem, quem ſemper mihi præto adefſe. Sed Divina Majeſtas oſtendens ſe habere mei curam, mihi dixit: Non adest certe, quia quam longiſſimè à te abeſt, nè te affligas; ſignificando mihi, quòd licet ſit vicinus ad me affligendam, longè tamen abſit ab inferendo damno meæ animæ.

Alià vice vidi dæmonem valde ſuperbientem, continuè le moventem, totumque inquietum, abſq; ulla intermiſſione, quaſi eſſet plurimum occupatus, & dixi illi: Quam inquietus es, miſer, ut videaris aliquid facere, cum tamen nihil agas. Ipſe autem tunc reſpondit: Tibi videor nihil facere, ſcias autem, me multa peragere negotia in iſto mundo, ſi hîc nihil facio; quod audiens obſtupui, & indolui. advertebam enim ipſum dicere verum, eò quòd ſeducat multos ſuâ induſtriâ. Aliàs tamen, vice verſâ, illum vidi vehementer furentem & indignantem, ac ſimulantem otium, ut videretur nihil agere, atque tabeſcere dolore, & confici. Et in hac ſimulatione, quam fingebat, ſe gerebat iſtar aliquid petulantis pueri, qui dum non permittitur agere malè, & pro ſuo libitu diſſimulante exerit manum, & petit alium ex improviſo lapillis, ita ut non poſſit advertere à quo projiciantur, ac licet quamprimum vertat caput, ut videat, quis ſe moleſtet, videt illum petulantem, tam ſimulatè modeſtum, ut vix poſſit credere, ipſum eſſe, à quo imperatur. Ita mecum agebat dæmon, in tentationibus & moleſtijs, quibus me vexabat. Hinc deprehendebam duos modos, quos obſervat in tentandis Juſtis. Tentat inprimis manifeſtè, quando incitat ad ea, quæ apertè mala ſunt, impellendo ingenti furia & impetu ad illa fe-

ctanda: deinde tentat occultè, quando incitat ad quædam quæ videntur bona, vel ſub ſpecie boni, deſiderando, ut attribuantur bono ſpiritu, cum tamen proveniant ab eo, qui eſt tam malus.

§. II.

Gravior ac diuturnior fuit aſſultus, quo illam infeſtaſt per aliquot dies hunc in modum: Poſtquam, inquit, mihi DEUS inſignes gratias contuliſſet in Feſtis Pentecoſtalibus, quodam die eorundem Feſtorum, cum eſſem in templo, me abripuit in ſpiritu diabolus, cum magna rabie & furia, malèque tractavit, raptando me, & exagitando, ita ut ipſum quoque corpus quaſi defatigaretur, & cruciaretur ultra viginti quatuor horas. Obſtupui id, quod nunquam fueram experta, non fui tamen propterea afflicta: quia pati ſolas moleſtias, abſque timore peccatorum, non eſt difficile, ſed valde ſuave animæ, quæ ſuum DEUM amat; ac proinde licet ſentirem crucem, affluebam magno ſolatio. Cum hoc videret diabolus, conatus eſt ſuperaddere cruci, quæ mihi videbatur tam facilis toleratu, aliud quoddam tormentum, quod mihi omnem prope aufereret quietem, inſuſurrando ſcilicet quam ſepiſſime, & quaſi continuè, in aures animæ, quædam abominabilia, atque ita animam affligebatur duriffimâ & graviffimâ cruce, neque mihi concedebatur ſpatium quietiſcendi, vel agendi cum DEO, qui nihilominus non omittebat propterea me viſitare & ſolari: maximum autem ſolatum erat, quòd me conſcientia non redargueret ullius peccati, & ipſe Dominus mihi imploranti ſuum auxilium dixerit: Nè te affligas, aut angas, quia ego te præſervo & cuſtodio ab ordinaria moleſtia, quam plerumque adferunt tentationes, quantumvis ſuperentur, utpote à parvis quibusdam nævis, qui ſolent adhæreſcere animæ. Et, per DEI miſericordiam, non erat difficile meo ſpiritu, neque meæ carni, cavere, & abominari illas nequitias diaboli, ſimulque illi repugnare. Aliàs, cum in eodem templo audirem

direm concionem, accessit ad me diabolus, & intorsit mihi, atq; reflexit medium corpus retrorsum, ut illud videretur confregisse. Senti inde ingentes dolores, ita ut dum me moverem, mihi viderentur resonare ossa, quamvis id magis contigerit in spiritu, quam in corpore. Post hoc, dum me aggrediretur secundo, ut me vexaret, prodijt in mei defensionem sanctus meus Angelus Custos, & scepro, quod manu gerebat, bis terve percussit illius caput, corruitque ad ipsius pedes in speciem crudelissimi ac alati serpentis, & videns, quod ab eo non permitteretur ad me accedere, egressit ex ore quiddam instar densi fumi, quo afflavit unum latus mei corporis, ut inde pars illa inficeretur veneno, mihi que doiret. Dicente autem mihi Domino quadam die: Visne te vindicare de isto diabolo, qui te ita exagitat? dixi: non Domine, nihil ego id curo. Nihilominus post hoc diuturnum certamen, intellexi ex Domini illuminatione, quod comprehendisset atque catenam contrinxisset istum diabolum in abyflo infernali. Durantibus verò his afflictionibus, propter nequitas, quas diabolus effutiebat, mihi que oggererat, dixit mihi Dominus: Bono esto animo, & gaude: significo enim tibi, quod, quando cunque resitis alicui ex his abominabilibus dictis, quæ diabolus insinurat in aures tuæ animæ, prodeat ex te elegans flos, unde tibi textitur illa corona & sertum, quod ibi vides. Tum sustuli oculos animæ, & vidi præsentem duos Angelos, qui conficiebant ac texebant quandam pretiosam coronam, ex elegantissimis & gratiosissimis floribus, quam unus illorum tenebat, alter autem texebat, habebantque jam unam illius partem completam. Videns ego hanc benignitate Domini, fui repleta magno ipsius amore, dixique illi: Fitne pro me ista corona, Bonum meum, & Domine mi? hoc ego non curo. Mea corona, & meum solatium, ac mea gloria est, si id obtineam, ut te amem, tibi que placeam, & exequar tuam sanctam voluntatem; hæc est mea corona, & istam à te peto ac desidero omnibus viribus meis. Atque si multa pro te fecissem, & passa fuisset multas molestias,

(id quod non feci) præmium, quod vellé, & quo mihi satisfieret, esset, obrigisse mihi eam fortunam, tamque bonam sortem, assecutam me fuisse, ut tibi placerem, faceremque aliquando tantillum pro te. Postea cum me diabolus adeò contudisset, ut passa fuerim fluxum sanguinis, vidi meos sanctos Angelos tenentes coronam, & meum Custodem apponentem illi alium florem elegantissimum, quo superior ipsius pars complebatur, quamvis ex partibus corona necdum esset omnino perfecta. Et Sanctus Angelus mihi dixit: Huc usque non profuderis sanguinem pro tuo DEO, quod est instar martyrij: in præmium ergo tuæ patientiæ, apponitur iste flos coronæ. Alia vice mihi mihi terribiliter minabatur & intu tabat. Quâdam nocte venerunt multi diaboli, in horribilibus formis, qui me acoriebantur, volentes mihi multum nocere, & sic me redegerunt in magnas angustias. Sed gloriosus sanctus Bonaventura, qui me illis diebus visitabat, me defendit & liberavit ex illo periculo. Fui tamen usque adeò perterrita, ut sequenti nocte tremere timendo, nè redirent ad idem certamen; quo timore correpta, composui me ad orationem, & Dominus mihi dixit: Quid habes? nè timeas, nonne ego sum tecum, quid times? Quod me affecit solatio, abegitque à me illum timorem, quem habebam.

Aliàs, dum essem acclinata ad quandam fenestram, dixit mihi diabolus, cum magna rabie ac fremitu: Cave, quia te rapiam & auferam, ac relinquam in campis, ubi nec te possis juvare, neque scias, quid tibi sit agendum: ego tibi perturbabo phantasiam, & cogitationes, ita ut tibi omnia susque deque invertantur; quod mihi dixit cum tanta furia, ut mihi incusserit timorem, meque repulerit à fenestra. Postquam autem recurrissem ad DEUM, dixit mihi peramanter: Tace, tace, nè timeas, quia sum hic apud te, neque te tanget, aut abducat alius, quam ego, nè te affligas. His verbis, omnis mihi abstersus fuit timor; quia non est angustia, nec afflictio, neque cruciatus, qui non evanescat, perdâtque suas vires, præsentem & loquentem
hoc

hoc Domino, qui absolutâ est præditus potentia, ad faciendû ac destruendum quidvis, & abigendas omnes angustias, atq; affictiones ex anima.

Aliâ vice venit ad me dæmon, ferens veru, quod ita vibravit, ut illo mihi visus fuerit totum corpus transfixisse, prominente super verticem illius cuspidè, ultra altitudinem unius palmi, & quamvis sentirem quendam quasi dolorem corporis, tamen illi dixi: Discede hinc infelix cum istis tuis artibus, quibus ego nullam fidem adhibeo. Alio die manè, in mea collectione, vidi, quòd in quodam loco mei cubiculi, ut me molestarèt, mihi que illuderet, haberet in veru figuram corpoream formatam ex aëre, quæ nonnihil referebat, quantum mihi illam potuit reddere similem: gyrabat autem vehementer illud veru, quasi aliquid assaret, & quia brachia illius figuræ erant soluta, efformabant ingentem rotam in aëre, atq; infelix ille rotabat veru quàm celerrimè, ut fieret illa rota, effusè ridendo, acsi inde potuisset capere aliquam modicam delectationem. Videns hanc figuram, quæ mihi taliter apparebat, naturaliter illâ affligebat, dicebamque ipsi: Apage hinc maledictè simulator. Ipse tacebat, & non desisteat à gyrando veru. Convertens me ad Dominum, querebar de eo, quòd dæmon faciebat, & stupebam, quòd licèt cognoscerem, esse puram illusionem, meum tamen corpus externè affligeretur. Dominus autem mihi ad omnia respondit, & solatus est me. *Summa eorum quæ dixit, erit: ea, figuram esse fictam, nihilque aliud, quàm fictionem, ideòque dolorem illi exteriorè non procedere inde, quòd ipsam contingeret veru, sed quia dæmon, eo permitte, commovebat humores corporis, ita ut hinc oriretur ille dolor sensibilis.*

§. III.

TRanseamus ad alia, quæ idem hostis moliebasur, non jam ut ipsi intentaret minas, & incuteret terrorem, sed ut illam crudeliter cruciaret, quia hoc illi DEUS permittebat. quòd quidem faciebat adèd fucitè, ut, quemadmodum dicitur fieri in rapti-

bus, quòd interdum nesciatur, contingant ne in corpore, an tantum in spiritu, ita difficulter possèt percipi, an ijs cruciatibus impeteret corpus, an verò tantum vexaret vrâ illorum representatione, excitatâ in imaginatione, perturbarètque humores, ita ut inde orirentur veri dolores, & convulsiones membrorum. Quâdam vice, inquit, venit ad me iste inimicus, cum multis alijs, intentans mihi furiosè minas, atque cum ego illum non curarem, accessit ad me, & verberavit meum caput acriter, quasi de me vindictam fumeret: quòd ego tunc non tantum sensi, quantum postea; dolebat enim mihi caput & oculi vehementissimè, ut non possem dormire, comedere, aut quiescere, neque (quòd ipse maxime intendit) loqui cum ijs, quos ad me mittebat Confessarius, & propterea illos dimitterem absque alloquio. Redijt post triduum, dicens mihi: Ego tibi auferam cranium, ut nihil loquaris. Et quamvis ego hoc non crediderim, interrogavi meos sanctos Angelos, an id DEUS vellet. Responderunt mihi: DEUS id permittit pro tuo bono, ac fructu illorum, qui te audiunt, & non proficiunt. Diabolus igitur, & ipse focij, derepente sciderunt circumquaque totum meum cranium, & ego revera vidi cerebrum. Postquam dæmones cranium undique recidissent, avulserunt illud ex una parte, ac deinde ex altera, cum ingenti meo dolore: sic autem penitus avullum, cum quibusdam membranis, & cerebro, rapuerunt ex ipsorum manibus mei sancti Angeli, quorum unus afflavit, eodèque flatu redintegavit caput & cerebrum, meque magno replevit solatio & gloriâ, qualis potest hic haberi, cum enim fuisset afflata, repositum mihi ab ipsis est suo loco cranium, atque sanatum, & ego summo perfusa sum gaudio, propterea quòd DEUS ita mecum dignaretur agere, quamvis, quia tantus fuerat cruciatus, etiamnum sentiam illius effectus, ut mihi videar interire.

Post hoc, quâdam nocte, mihi sunt comminati dæmones, more solito, & mei sancti Angeli mihi dixerunt, nè timerem, sed essem bono animo: unde intellexi, quòd

me dæmones vellent affligere, quemadmodum fecerunt. Venerunt enim illorum quatuor in humana specie, induti albis subobscuris & sordidis vestibus, meque abreptam tulerunt ad pontem superstructum majori fluvio hujus urbis, & ex altissimo illius loco, cum magna furia præcipitaverunt ad maximam fluvij profunditatem, ubi, dum me adverterem ruere, cogitavi, quòd grave essem passura damnum, demersa infra aquam; sic fui raptata procul ultra pontem, & quando emersi ex aqua, reperi me in meorum Sanctorum Angelorum manibus, ex quibus ijdem quatuor diaboli me rursus abripuerunt, feceruntque idem, quod prius, secundo ac tertio; semper autem quando prodivi ex aqua, me inveniebam in manibus Angelorum, qui ultimò me tulerunt ad meum lectum. Et quamvis id contigerit in visione imaginaria; fui tamen, acsi corpus sustinuisset incommodum ternæ illius projectionis intra aquam, mirum in modum alterata, horrendis vomitibus, & confusione pessimi humoris, immixti sanguini, non absq; molesta febris, & convulsione totius corporis: intra duos tamen, trésvé dies, quibus duraverunt dolores, sum ab ipsis liberata, & cum recorderer loci, in quo fueram præcipitata, atq; proponerem ire ad illum videndum, si convalescerem, dixit mihi dæmon: nè eas, quia te iterum præcipitabo ad flumen, cum corpore & anima. Hoc autem accidisse certior sum, quàm de eo, quod video oculis, ac tango manibus, quia sensus corporis possunt falli, minimè verò spiritus, quod longâ experientiâ didici.

Alijs vicibus mihi comparebat in specie tauri, qui corpus, caput, & cornua habebat plena albis ac nigris maculis, & simulabat mei invasionem, terrefaciendo me; atque interdum me cornibus ejecit valde procul ex lecto, quâ jactatione non aliter me concussit, quàm si ipsum corpus apprehendisset, & ejecisset.

Alium modum excogitavit ad me vexandam, implendo meum ventrem vivis vermibus, qui intra illum reptabant; & videbam illos tam clarè oculis animæ, quàm si ipsos conspicerem oculis corporeis, atq;

cùm dubitarem, an ità seres haberet? dixerunt mihi Angeli; id fieri à dæmone, indicantes mihi, non esse ibi re verâ tales vermes, quamvis cruciarer, acsi omnino forent.

Quâdam nocte, cum non possem dormire, vidi dæmones circumfusos lecto, qui me omni adhibito studio inquietabât, ut evigilarem. Tunc mihi dixit Dominus: Permite, quia illis illudes, ipsi enim putant te dormire, ideòque aguntur in rabiem. Et vidi subito, quòd Divina Majestas ipsos jusserit elevare lectum, eundemque suaviter agitare, sicut agitari solent cunnæ, ut in ijs obdormiat infans: quod inviti fecerunt, & ego ridebam, videns, quomodo illum agitarent, unâque murmurent acti in magnam rabiem: pro majore verò meo solatio, revocavit mihi in memoriam Dominus aliam ludificationem, quâ dæmonem vexavit S. Bernardus, cui ille curru Romam proficiscenti confregit axem, ut ipsi illuderet: Sanctus autem illi nomine DEI præcepit, ut suppleret vicem axis in curru, quod fecit, donec ingrederetur Romam.

Aliàs me duo diaboli constituerunt in medio, multisque trusionibus exagitata, jactabar ab altero ad alterum, cum mea magna molestia, & afflictione, donec illis minati fuissent Angeli, ipsosque abegissent. Quâdam seriâ quartâ Cinerum audivi ingentem tumultum, quasi eminus, & vidi Christum Dominum, qui aderat, dato signo monentem, quatuor Angelos mihi assistentes, qui in momento circumdederunt meum lectum. Deinde conspexi venientem turmam quandam dæmonum cum tympanis, quasi festum agerent, ac tripudiarent, dicentium se venire lætissimos propter peccata Christianorum, quæ eo die committunt, violando jejunium Ecclesiasticum, quod totum confingebant, ac dicebant, ad me molestandam. Tum unus ex quatuor Angelis ivit ad illos, & comminatus est ipsis; quod suffecit ad eos fugandos, & sic me reliquerunt. *Unde apparet, quantopere affligeretur peccatis proximorum; cum illa diaboli, ut ipsam cruciarent, ei in memoriam revocârint.* Mo-

L

lieban-

liebantur & alia magis terribilia, præsertim ex odio, quo exardebant, dum benefacere proximis, cuius rei deinceps fiet mentio.

Postremo erat gravissima molestia, quæ ipsam demon vexabat inter dormiendum, ita ut illi somnus esset instar tormenti, quia tunc DEUS amplius indulgebat demoni, & ipse bene utebatur humoribus. Frequentissimè illam invadebat in specie tauri, à quo petebatur cornibus, vel in specie alicujus molossi, qui commordebatur ipsius brachia, & manus: animadvertibat autem, illuminata à

DEO, quando somnia non erant purè naturalia, sed provenientia à demone. Aliàs in somno ex illusionè diaboli, sibi imaginabatur, quòd incidisset in grande aliquod malum, vel subiret grave infortunium, quòd, si non posset conformare Divinæ voluntati, unde vehementissimè affligebatur, ita ut in illo impleveretur, quod dicebat Job: Si dixerò: Consolabitur me lectulus meus, terrebis me per somnia, & per visiones horrore concuties.

☉)**(☉

CAPUT XVI.

Quomodo DEUS specialiter providerit, nè dimineretur ejus vita nimijs fervoribus, vel ob defectum virium, rerumve temporalium; aut per vehementia desideria patiendi.

Spectato ardore, quo Venemibilis Marina progrediebatur, certum videbatur fore, ut illam brevi vita deficeret, siquidem ipsam consumebant nimy fervores spiritus, ingentes debilitates ac dolores capitis, & alia afflictiones, quas in dies patiebatur majores, defectus quoque rerum temporalium, quo laborabat propter suam paupertatem, præcipuè verò vehementia desideria, patiendi multum pro DEO. Unde fiebat, ut nihil de se sollicitaretur, seu de sublevandis suis necessitatibus. Propterea cum esset quadraginta quinque annorum, illi dixit DEUS: quod fortè non esset diu scriptum, quæ tum conscribentur. Ego, inquit ipsa, suspicabar, quòd me brevi esset evocaturus ex hac vita, DEUS autem mihi dixit, id necdum futurum; & quia illis diebus eram quam debillima, dicebam intrà me: (quasi nihil ipsius interesset, ut ullam sui gereret curam) non refert: oportet enim fieri, quòd Dominus dixit. Cum sic essem constituta, dixit mihi Divina Majestas: Gere curam tuæ valetudinis, quia nisi id feceris, non pervenies eò, quò te dixi perventuram: quod mihi dixit tam seriò, ac eo modo, ut mihi non fuerit relictus locus cogitandi,

hanc esse meam imaginationem; ideoque timui & respondi: Omnino faciam, Domine, quia tua Majestas ita vult. Non timebam tamen, nè non viverem paucis illis annis, sed nè, quantum in me est, impedimento essem, quò minus in me impleveretur, quod vellet DEUS, qui sua in hujusmodi occasionibus promissa vult cum hac tacita conditione intelligi, nè illis creatura abutatur, tentando DEUM, & non faciendo, quantum in ipsa, id quod debet, ut mandetur executioni.

§. I.

Quia tamen illa suis ebria favoribus, non advertibat tantopere ad ea, quæ faciebat, modèratur illos DEUS magis providentià. Erat initio instar ollæ constitutæ apud magnum ignem, quæ ad eò fervet, ut omni ex parte bulliat, sitque opus, vel aliquid ignis extinguere, vel illam modicum removere, ut non tota ebulliat, meliusq; peragatur coctum ad lentum ignem. Ità hæc Virgo sentiebat quosdam tam vehementes & arduos affectus, ut illos cor non caperet, essetque necesse, ut DEUS ipse, nè consumeretur, & jacturam pateretur virium naturalium, cohiberet eam vehementiam, illamque diver-